

[ف: ۱ - ۲۴۱]

خط: نستعلیق خوب، بی‌کاء، تا: اواخر قرن ۱۰؛ از قرائن ظاهر است که در اواخر قرن دهم و در زمان حیات شاعر (ارسلان) نگارش یافته، احتمال دارد که خط خود وی باشد، در حاشیه برخی از برگ‌ها ابیات و غزلیاتی که پس از نگارش نسخه انشا شده نیز به‌خط خیلی خوب که شاید نویسنده آن همان نویسنده متن باشد نگاشته شده، دارای سرلوحی زیبا، مجدول مذهب؛ کاغذ: سمرقندی، جلد: تیماج، ۴۳گگ، ۱۲ سطر، اندازه: ۱۳/۵×۲۳سم [ف: ۳ - ۱۸۲]

● دیوان اردی / شعر / فارسی

d.-e ordī

اردی، احمد، ق ۱۴ قمری

ordī, ahmad (- 20c)

تهران؛ مجلس؛ شماره نسخه: ۱۳۶۴۳

آغاز: جلوه یار شود از دل محرم پیدا xx همچو هوا که شد از پهلوی آدم پیدا / همه عالی به تماشای دل آشفته است xx چون من آشفته دلی نیست به عالم پیدا؛ انجام: شکسته شد دل من همچو مینا xx چو دیدم بر رهی مینا شکسته / غیر دل هر جا که جستم من ندیدم هیچ جای xx دردل خود نیک دیدم دلبر را یافتم

غزلیات به ترتیب حروف تهجی و چند ماده تاریخ را شامل است که در یکی از آنها تاریخ وفات خواجه خان در سال ۱۳۲۴ ذکر شده؛ خط: نستعلیق، کاتب = مؤلف، تا: ۲۰ ذیحجه ۱۳۲۷ق (مطابق یکم اسفند ۱۳۱۹ [در نسخه چنین نوشته شده])؛ جلد: تیماج قهوه‌ای، ۳۹گگ، ۱۷ سطر، اندازه: ۱۷/۵×۲۵سم [ف: ۳۷ - ۱۶۸]

● دیوان ارشد همدانی / شعر / فارسی

d.-e aršad-e hamadānī

ارشد همدانی، محمد هادی

aršad-e hamadānī, mohammad hādī

تهران؛ مجلس؛ شماره نسخه: ۱۴۱۹۰/۹۲

اشعار از او؛ کاتب = مؤلف، تا: قرن ۱۲؛ ۱گگ (۱۱۹-۱۱۹پ) [ف: ۳۸ - ۲۵۸]

● دیوان ارفع / شعر / فارسی

d.-e arfa'

ارفع، هادی، ۱۳۱۳ شمسی

arfa', hādī (1934 -)

۱. مشهد؛ میدی؛ شماره نسخه: ۴۰۱

آغاز: برف بگرفت جهان را ز کران تا بکران xx گشت در سوده و اخور در و دشت نهان / چرخ حلاج دگر چرخ نگشته ز چه روی xx این چنین پنبه محلوج فرو ریزد از آن شامل غزلیات شاعر است با تخلص «ارفع» که در سال‌های ۱۳۳۵-۱۳۳۸ سروده شده و در این مجموعه به ترتیب تاریخ نظم آنها فراهم آمده است؛ خط: نستعلیق شکسته، کاتب = مؤلف، بی‌تا؛ ۱۳۸گگ، اندازه: ۱۳/۵×۲۱/۵سم [ف: ۲ - ۹۴]

۲. مشهد؛ میدی؛ شماره نسخه: ۴۲۹

مشمول بر چند غزل و قصیده و قطعه و مثنوی و رباعی که پیرامون مسائل دینی و شکوه از روزگار و سوگ خویشان و دوستان و گاه وقایع تاریخی سروده شده است؛ خط: نستعلیق، کاتب: خانم وجیهه صادقیور (خواهر سراینده)، بی‌تا؛ ۷۱گگ، اندازه: ۱۷/۵×۲۷/۵سم [ف: ۲ - ۱۱۲]

● دیوان ازرقی هروی / شعر / فارسی

d.-e azraqī-ye heravī

ازرقی، ابوبکر بن اسمعیل، - ۵۲۷ قمری

azraqī, ābū-bakr ebn-e esmā'il (- 1134)

دیوان ازرقی که شامل قصاید و رباعیات می‌باشد، موافق

● دیوان ارسلان / شعر / فارسی

d.-e arsalān

ارسلان طوسی، - ۹۹۵ قمری

arsalān-e tūsī (- 1587)

شامل مقدمه، غزل‌ها، مطلع، قطعه‌ها، رباعیات و معنیات است. غزل‌ها به ترتیب تهجی قوافی مرتب شده است. تعداد ابیات دیوان ارسلان طبق گفته خودش هزار بیت است اما آنچه در نسخه مجلس دیده می‌شود تعداد ابیات دیوان او بالغ بر ۱۰۷۶ بیت می‌شود شامل: غزل‌ها ۸۸۹ بیت؛ مطلع، ۴۵ بیت؛ قطعه‌ها ۵۵ بیت؛ مثنوی ۱۱ بیت؛ رباعیات ۷۴ بیت؛ معنیات ۲ بیت.

آغاز: غزلیات: من از کجا و غم عالم خراب کجا xx کجاست میکده و ساغر شراب کجا / چه سان به روی آینه دم زند ز صفا xx فروغ ماه کجا نور آفتاب کجا

انجام: معنیات: هر ناوک غم کزان جفا کیش آید xx بر جان حزن من درویش آید / تیر ستم و جفا من دلشده را xx پیوسته ز بار بر دل ریش آید

چاپ: ضمن گنجینه بهارستان، ادبیات فارسی - ۲ (شعر)، مسلسل ۹، تهران، کتابخانه مجلس شورای اسلامس، بهار ۱۳۸۴ش، با تصحیح مهدی صدری

تهران؛ مجلس؛ شماره نسخه: ۹۴۲

آغاز: ساقی ز عکس می‌شده روشن ضمیر ما xx جامی بده که عارف جام است پیرما

فرستگان نسخه‌های خطی ایران (فخا)، جلد چهاردهم، به کوشش، مصطفی درایتی، تهران: سازمان

DIA 276252

اسناد و کتابخانه ملی جمهوری اسلامی ایران ۱۳۹۱۰/۲۰۱۲